

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 92/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Dašenou Gombíkovou, M. R. Štefánika 76, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 9 C 399/2002 z 23. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená 21. novembra 2019, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 C 399/2002 z 23. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a ktorou navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že proti sťažovateľke ako jednej zo žalovaných bolo na okresnom súde vedené konanie, ktorým sa proti nej viacerí žalobcovia domáhali určenia neplatnosti a neúčinnosti právnych úkonov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 399/2002 z 19. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok“) žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že nárok na ich náhradu priznal sťažovateľke v plnom rozsahu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 24. januára 2019.

3. Nadväzne okresný súd uznesením č. k. 9 C 399/2002-546 zo 17. júna 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil žalobcom povinnosť nahradiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 16 375,47 €. V rámci odôvodnenia rozhodnutia vyšší súdny úradník uviedol, že pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia vychádzal z hodnoty nepeňažného vkladu spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [(resp. vyčlenenej časti majetku), ďalej len „žalovaný v 1. rade“] do základného imania sťažovateľky a tvoreného v súhrne nehnuteľným a hnutelným majetkom oceneným podľa znaleckého posudku č. 300-27/1998 (ďalej len „znalecký posudok“) na sumu

75 780 000 Sk. Preto pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny aplikoval § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

4. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka žalobcovia podali sťažnosť, v ktorej namietali nesprávne vyčíslenie trov konania z dôvodu nesprávne určenej tarifnej hodnoty veci. Poukazovali na to, že predmetom konania bolo určenie neplatnosti a neúčinnosti právnych úkonov, z čoho vyvodili, že v danej veci nebolo možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, a preto bola na mieste aplikácia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Okrem toho poukázali na to, že znalecký posudok je vzhľadom na odstup času od jeho vypracovania (viac ako 20 rokov) neprimerane neaktuálny.

5. Sudca okresného súdu napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka tak, že žalobcov zaviazal k povinnosti zaplatiť sťažovateľke trovy konania vo výške 166,66 € spoločne a nerozdielne. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania vo vzťahu k sťažovateľke bolo určenie neplatnosti rozhodnutia valného zhromaždenia sťažovateľky z 11. decembra 1998, ktorým bolo rozhodnuté o zvýšení základného imania spoločnosti nepeňažným vkladom žalovaného v 1. rade. Tarifnou hodnotou pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny vzhľadom na neoceniteľnosť požadovaného určenia nemohla byť podľa názoru okresného súdu hodnota tohto nepeňažného vkladu do základného imania sťažovateľky, a preto v danom prípade aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Vysvetlil, že ak by žalobcovia boli úspešní, nebolo by im priamo priznané právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch, keďže by nezískali majetkovú hodnotu v takom rozsahu, ako je vyčíslená hodnota nepeňažného vkladu, o ktorú sa predmetným rozhodnutím zvýšilo základné imanie sťažovateľky.

6. Proti rozhodnutiu sudcu okresného súdu sťažovateľka nasmerovala svoju ústavnú sťažnosť. Tvrdí, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď aplikoval § 11 ods. 1 vyhlášky, vychádzajúc z toho, že predmet konania nebolo možné oceniť peniazmi.

V ústavnej sťažnosti zotrúva na prezentovaní názoru, že hodnotu predmetu žalobcami požadovaného určenia je možné vyjadriť v peniazoch bez akýchkoľvek ťažkostí. V tejto súvislosti poukázala na zákonnú definíciu základného imania podľa § 58 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), v zmysle ktorého je základným imaním peňažné vyjadrenie súhrnu peňažných i nepeňažných vkladov všetkých spoločníkov do spoločnosti. Suma 75 780 000 Sk predstavuje sumu nepeňažného vkladu žalovaného v 1. rade do základného imania sťažovateľky, čo opodstatňuje aplikáciu § 10 ods. 2 vyhlášky bez ohľadu na vek a neaktuálnosť znaleckého posudku. Na základe týchto záverov je sťažovateľka toho názoru, že okresný súd nerešpektoval kogentnú právnu normu – § 9 ods. 1 vyhlášky, podľa ktorej základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu vecí, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak, pričom táto explicitná právna úprava podľa nej vylučuje použitie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Ďalej tvrdí, že pokiaľ by žalobcovia boli úspešní, sťažovateľka by prišla o celé svoje základné imanie tvorené sumou nepeňažného vkladu žalovaného v 1. rade do jej základného imania. Taktiež poukázala na to, že hodnota veci bola medzi stranami sporu vždy zrejmá a majetok, ktorý bol predmetom nepeňažného vkladu, sa mal stať súčasťou konkurznej podstaty žalovaného v 1. rade, čím sa mala zvýšiť pravdepodobnosť uspokojenia nároku žalobcov. Napokon sťažovateľka poukázala na dĺžku sporu trvajúcu viac ako 20 rokov, z ktorej vyvodzuje sudičstvo na strane žalobcov.

7. Na tomto základe sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálehom vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jej v záhlaví označené práva, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 zákona o ústavnom súde), návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

16. V zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o tom, že okresný súd postupoval nesprávne pri vyčíslení výšky (právoplatne priznaného) nároku na náhradu trov konania, ktorý našiel svoje zhmotnenie v napadnutom uznesení, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí a vidí v ňom porušenie svojich práv. Tvrdí, že okresný súd pri rozhodovaní o výške trov konania aplikoval nesprávnu právnu normu [§ 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], hoci išlo o konanie, ktorého predmet bol oceníteľný peniazmi, a teda opodstatňoval použite § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky. Keďže právne závery okresného súdu považuje sťažovateľka za výsledok takej interpretácie a aplikácie právnych predpisov, ktorý je v extrémnom

nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, označuje napadnuté uznesenie za protiústavné a nespravodlivé.

18. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu trov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novej judikatúry pozri, II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, III. ÚS 109/2017).

19. K takému záveru však ústavný súd vo veci sťažovateľky nedospel.

20. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľky považuje v prvom rade za potrebné ozrejmiť, že vyhláška rozlišuje kedy je predmet právnej služby, o ktorom prebieha civilný proces, oceniteľný (vyjadriteľný) v peniazoch (§ 10 ods. 2 vyhlášky) a kedy tomu tak nie je (§ 11 ods. 1 vyhlášky).

21. Rozhodovanie všeobecných súdov v otázke oceniteľnosti predmetu konania pre účely výpočtu trov právneho zastúpenia je pestré a ústavný súd si je vedomý toho, že všeobecné súdy podobné situácie posudzujú rozdielne. Za peniazmi oceniteľný predmet konania sú považované spory, v ktorých ide o určenie vlastníckeho práva k veci (II. ÚS 478/2014, I. ÚS 119/2012). Naopak, za peniazmi neoceniteľný predmet konania sú napríklad považované spory o určenie neplatnosti právneho úkonu (3 M Cdo 9/2009,

2 M Cdo 8/2009), o určenie neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (1 Obdo V 43/2011) alebo incidenčné konania (1 M Obdo V 17/2006, 5 Obo 48/2014, porovnaj tiež III. ÚS 534/2011).

22. Je však potrebné uviesť, že ani konania o určenie neplatnosti právneho úkonu nemožno automaticky považovať za predmet neoceniteľný peniazmi; otázku oceniteľnosti predmetu v týchto sporoch je potrebné skúmať v každom jednotlivom prípade (5 M Cdo 9/2010, porovnaj tiež I. ÚS 176/2017). V uznesení sp. zn. 3 M Cdo 9/2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci uvažovania o oceniteľnosti predmetu konania uviedol, že návrhom na určenie neúčinnosti právneho úkonu *„sa má (a môže) iba odstrániť existujúca právna neistota v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu (v otázke jeho účinnosti alebo neúčinnosti)... návrhom... sa teda nemá (a ani nemôže) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch“*. Obdobne v uznesení sp. zn. 2 M Cdo 8/2009 považoval za relevantné, že pri určovacích žalobách je predmetom konania *„preskúmavanie zákonnosti právneho úkonu a nie rozhodovanie o konkrétnom práve alebo povinnosti, ktoré z neho vyplývajú“*. Naproti tomu ústavný súd v uznesení sp. zn. III. ÚS 252/2018 z 20. júna 2018 považoval za ústavne akceptovateľný právny názor Okresného súdu Žilina, ktorý konanie o návrhu na zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu a užívania parcely považoval za peniazmi oceniteľný predmet, pričom pri určení ceny vecného bremena vychádzal zo znaleckého posudku.

23. V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné v rámci posudzovania predmetu ústavnej sťažnosti sťažovateľky poukázať na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie *„ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch“*. Vyjadriť hodnotu (v danom prípade práva) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov (resp. strany sporu) meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní (m. m. II. ÚS 492/2013, IV. ÚS 187/2018).

24. Ako uviedol okresný súd, predmetom konania vo vzťahu k sťažovateľke bolo určenie neplatnosti rozhodnutia valného zhromaždenia sťažovateľky z 11. decembra 1998, ktorým bolo rozhodnuté o zvýšení základného imania spoločnosti nepeňažným vkladom žalovaného v 1. rade. Žalobcovia, resp. ich právny predchodca (manžel a otec žalobcov) odvodzoval svoj naliehavý právny záujem na požadovanom určení od toho, že na žalovaného v 1. rade bol vyhlásený konkurz a jediným možným spôsobom ako vymôcť svoju pohľadávku voči nemu bolo uspokojiť sa v rámci speňaženia konkurznej podstaty. Teda ak by okresný súd rozhodol o neplatnosti právnych úkonov, majetok, ktorý bol predmetom nepeňažného vkladu žalovaného v 1. rade do základného imania sťažovateľky, by sa vrátil do konkurznej podstaty a zvýšil by pravdepodobnosť uspokojenia žalobcov. Okresný súd žalobu v merite veci zamietol. Pokiaľ ide o účinky tohto meritórneho rozhodnutia na strany sporu, okresný súd (už) v jeho obsahu uviedol jednak to, že žalobcovia, resp. ich právny predchodca ako konkurzný veriteľ nebol v čase podania žaloby osobou, ktorú zákon (v tom čase platný a účinný § 131 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 183 Občianskeho zákonníka) splnomocňuje na podanie žaloby o neplatnosť uznesení valného zhromaždenia akciových spoločností, a jednak to, že právne postavenie žalobcov by sa nezmenilo, či už by okresný súd rozhodol kladne alebo záporne. Pôvodný žalobca bol totiž veriteľom právneho predchodcu žalovaného v 1. rade, a preto na jeho strane mohol existovať len ekonomický záujem, ktorý ho viedol k podaniu žaloby. Okresný súd teda v rámci rozhodovania o výške trov konania zhrnul, že ak by žalobcovia boli úspešní, nebolo by im priamo priznané právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch, keďže by nezískali majetkovú hodnotu v takom rozsahu, ako je vyčíslená hodnota nepeňažného vkladu, o ktorú sa predmetným rozhodnutím zvýšilo základné imanie sťažovateľky.

25. Zároveň sa okresný súd v obsahu napadnutého uznesenia vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky o obdobnosti jej situácie s prípadom, ktorým sa ústavný súd zaoberal v náleze sp. zn. I. ÚS 176/2017 z 31. mája 2017 (ďalej len „nález“). Uviedol, že predmetom konania, ktorým sa ústavný súd zaoberal v označenom náleze, bolo určenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti, keď by v prípade úspechu žalobcu došlo k obnoveniu stavu pred právnym úkonom (vyznačenie právneho vzťahu v katastri

nehnutelností, pozn.) a žalobca by mal určené vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Išlo teda o žalobu na určenie vlastníckeho práva, ktorej predmet je vždy oceníteľný peniazmi a opodstatňuje aplikáciu § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky. O taký prípad však vo veci sťažovateľky nešlo. V tejto súvislosti okresný súd doplnil, že účelom podanej žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia bolo len zvýšenie vymožitelnosti pohľadávky žalobcov, nie priame získanie majetkového prospechu vo výške vkladného podielu spoločnosti.

26. Inými slovami, v prípade úspechu žaloby žalobcov by sa majetok, ktorý bol predmetom nepeňažného vkladu žalovaného v 1. rade do základného imania sťažovateľky, vrátil do konkurznej podstaty a teoreticky by mohol zvýšiť pravdepodobnosť uspokojenia žalobcov, avšak nie je možné s istotou tvrdiť, že by došlo k úplnému uspokojeniu žalobcov v takom rozsahu, ako vyplýval zo znaleckého posudku. Keďže priamym predmetom konania bola otázka platnosti, resp. neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, a nie majetok, ktorý bol predmetom nepeňažného vkladu do základného imania sťažovateľky ako taký, podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať postup, v rámci ktorého okresný súd základnú sadzbu tarifnej odmeny určil s poukazom na aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) z dôvodu neoceníteľnosti predmetu konania v peniazoch, za ústavne nekonformný.

27. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje právne závery sústredené do napadnutého uznesenia okresného súdu za nepreskúmateľné alebo arbitrárne, keďže z tohto rozhodnutia vyplýva dostatok právne relevantných argumentov odôvodňujúcich ním prijaté rozhodnutie. Okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne akceptovateľným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim sa javí aj spôsob, akým okresný súd reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, ktoré uviedla v rámci svojho vyjadrenia k sťažnosti žalobcov, a preto možno uzavrieť, že vo vzťahu k metodike výpočtu trov konania okresný súd zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej

ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred ním domáhala. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Keďže je evidentné, že vyslovenie porušenia vlastníckych práv sťažovateľky v zmysle ústavy bolo v okolnostiach danej veci podmienené zistením porušenia práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, k čomu nedošlo, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu